

ogsaa maa stemme for Underændringsforslaget; men netop fordi jeg ikke er enig i dette, kan jeg heller ikke stemme for den første Del af Forslaget under Nr. 27. Jeg kan ikke slutte mig til den Mening, at Politiet først har noget at gjøre med en Mand, naar han forser sig, og jeg tror, at det er rigtigt, saaledes som jeg udtalte forrige Gang, jeg havde Ørdet, at Politiet for de virkelige Bagabonders Bedkommende kan have Ret til baade at føre et Tilfyn og til at fordre en saadan Bog som den, der er bragt i Forslag. Jeg tror ikke paa nogen Maade, at det er umuligt i Praxis at skjelne mellem Bagabonderne og den ordentlige Arbejder, og det vil vistnok lykkes Udvalget at drage denne Grænse. Hvis der f. Ex. blev bestemt, at overfor den, der i nogen Tid, et vist Antal Dage eller saa, har været arbejdsløs — et Udtryk, der først er brugt af det ærede Udvalg, ikke af mig — kan der stilles visse Fordringer, vilde Tanken vist være korrekt udtrykt. Men den Gene, der vil blive paalagt gennem Bestemmelsen i første Stykke af Forslaget under Nr. 27, er overordentlig stor; det er egentlig det Samme som for en vis Del af Befolkningen at indføre Pasvæng. Med Hensyn til den forestaaende Afstemning er der jo allerede fremfat adskillige Fortolkninger, og den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds (Østrup) har jo navnlig meddelt, hvorledes han opfatter Afstemningen over sit Underændringsforslag. Jeg haaber imidlertid, at der til 3die Behandling, enten fra selve Udvalget eller fra Medlemmer her i Salen, vil fremkomme Forslag om den Del af Befolkningen, der omhandles i anden Del af Forslaget under Nr. 27, hvorved vi ville opnaa, at Bagabonder sættes under en naturlig Kontrol, uden at Andre generes. Naar jeg derfor stemmer for Forslaget under Nr. 27, er det under det Forbehold, at jeg agter at stemme imod det, hvis det foreligger uforandret til 3die Behandling; nu stemmer jeg for det i det Haab, at Udvalget vil være i Stand til at foretage den nødvendige Forandring, eller ogsaa at det vil være mig muligt at samle et tilstrækkeligt Antal Medlemmer til at stille Forslag til 3die Behandling om den fornødne Ændring, saa at man skjelner mellem de to Grupper og opnaar, hvad man vil og bør. I saa Henseende vil man finde en Støtte hos den høitærede Minister, efter hvad han tidligere har udtalt.

Justitsministeren: Det falder mig i høi Grad besværligt at tale idag, og jeg maa derfor indskrænke mig til kun at sige nogle faa Ord, hvor stor Fristelse der end kunde være for mig til at knytte nogle Betragtninger til, hvad der er fremkommet fra forskjellige Sider. Den Forhandling, der har fundet Sted angaaende det foreliggende Ændringsforslag under Nr. 27, tjener, forekommer det mig, til at vise, at det er

ulige lettere at kritisere end selv at frembringe Noget, der vinder almindeligt Bifald, og at de ærede Herrer, som muligens fra deres Liv ude i den praktiske Verden have stærke eller mindre stærke Indtryk af de Ulemper, der ere forbundne med vagabonderende Personer, maaske ikke vilde finde det saa overordentligt let at affatte Bestemmelser, som man kan paalægge Embedsmænd under Ansvar at gennemføre, naar de selv vare kaldede til at redigere saadanne Bestemmelser. Der er jo vist Ingen, som tvivler om, at der i Justitsministeriet har været til Stede saavel Kjendskab til disse Forhold som en naturlig Lyft til at affatte et Lovforslag, der kunde værne mod den Art af Ulemper, hvorom der her er Spørgsmaal, og at man naturligvis paa det Sted, hvor man især skal have sin Opmærksomhed henvendt paa Landets Justits- og Politivæsen, har ligesaa megen Interesse derfor, som man har paa noget andet Sted, samt at der ligeledes i Udvalget, som omfatter meget gode og navnlig ogsaa i de praktiske Forhold vel bevandrede Kræfter, har været et lignende stærkt Ønske til Stede om at ordne disse Forhold paa en tilfredsstillende Maade. Det forekommer mig derfor, at ærede Herrer virkelig derigennem maa have et stærkt Bidnesbyrd for Rigtigheden af hvad jeg tillod mig at sige før, at det er adskilligt lettere at kritisere end selv at frembringe Noget, der kan udholde Kritik. Jeg fristes til særlig at rette disse Bemærkninger til det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (Suel), som tillod sig at begynde sit Foredrag med at udtale sin Forundring over, at Justitsministeren havde forelagt et Lovforslag, der hos ham havde vaakt det Spørgsmaal, om Justitsministeren overhovedet kjendte noget til de Forhold, som han selv havde givet sig af med at foreslaa en Lov om. Mit Svar er: Jo, jeg kjender noget til disse Forhold. Jeg skal forbeholde mig at se, hvad der bliver Resultatet af de Herrers Bestræbelser ved 3die Behandling for at frembringe et Forslag, der er i Stand til at løse det foreliggende Spørgsmaal og gjøre det paa saadan Maade, at man dels faar den attraaede Sikkerhed mod Bagabonder rundt omkring i Landet og paa den anden Side ikke træder de skikkelige Arbejdere for nær, ikke kræfter de berettigede Fordringer med Hensyn til personlig Frihed o. s. v. Jeg har tilladt mig ved Sagens 1ste Behandling at udtale, at det skulde være mig særdeles kjært, om der i dette Thing maatte kunne blive givet et Bidrag til Løsning af denne efter min Formening meget vanskelige Opgave. Jeg kan nemlig erklære mig fuldstændig enig i, hvad der er udtalt ogsaa idag af det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Østrup), at det, som der ligger Bægt paa, er at faae et effektivt og kraftigt Tilfyn med de indenlandske Bagabonder. Det erkjendte jeg allerede ved 1ste Behandling for at være Opgaven. Jeg udtalte, at jeg ikke